

Til Grund for de under 8. Maj 1917 stadfæstede Love om »Køb paa Afbetaling«, om »Kommission, Handelsagentur og Handelsrejsende« og om »Aftaler og andre Retshandler paa Formuerettens Omraade« ligger 3 Udkast, der i de sidste Aar er udarbejdede af den Kommission, der ved kongelige Resolutioner af 28. Juni 1901 og 4. Juli 1910 blev nedsat med det Hverv under Samarbejde med tilsvarende Kommissioner for Sverige og Norge at fremsætte Forslag til Forandringer i Lovgivningen med Hensyn til visse Dele af Obligationsretten*). Medens der med Hensyn til de to sidstnævnte Love henvises til Bemærkningerne ndfr. — pag. 269 og pag. 278 — skal her anføres følgende med Hensyn til Indholdet af Loven om »Køb paa Afbetaling«.

Ved »Køb paa Afbetaling« skal i Loven forstaas: »Køb af Løsøre, hvor Betalingen skal erlægges i Afdrag, af hvilke eet eller flere forfalder til Udbetaling, efter at den solgte Ting er overgivet til Køberen, og hvor Sælgeren derhos har betinget sig Ret til at tage Tingen tilbage, hvis Køberen ikke opfylder sine Forpligtelser, eller har forbeholdt sig Ejendomsret over Tingen, indtil Betalingen helt eller delvis er erlagt«, hvortil føjes, at Aftale, der er betegnet som »Lejekontrakt«, eller hvorefter Betalingen i øvrigt fremtræder som Vederlag for Tingens Brug, alligevel skal betragtes som Køb paa Afbetaling, »naar det maa antages at have været Meningen, at Modtageren af Tingen skal blive Ejer af den.« De i Loven givne Regler skal dog ikke komme til Anvendelse, naar Summen af alle Afdragene (Afbetalingsprisen) overstiger 3,000 Kr.**)

*) De danske Kommissions-Medlemmer er Professor Jul. Lassen, Justitiarius i Højesteret E. Hvidt, Højesteretssagfører Otto Liebe og — som handelskyndigt Medlem — Grosserer Oscar Wandel.

***) Med Hensyn til denne Begrænsning anføres i Kommissionsbetænkningen, at naar man i det hele „anser det for nødvendigt at give særlige Beskyttelsesregler for Køberen ved Afbetalingshandler, tænker man nærmest paa Smaahandler, hvor Køberen maa befrygtes paa Grund af sine pekuniære og sociale Forhold ikke at være i Stand til selv paa betryggende Maade at varetage sine Interesser“, og det er da i Overensstemmelse hermed, at „Udkastet har ment ikke at burde gribe ind i Kontraktfriheden, naar Handelen drejer sig om værdifuldere Ting“.